

въ земята нѣщо за похапване. А ето и безброй чифтни стѣпчици отъ малки миши крачета. Тукъ снѣгътъ е отжпканъ и се вижда една капчица кръвъ. Каква ли борба е ставала тукъ?!

Залисани да схванемъ живота на полскитѣ и горски обитатели, ние не забелязахме, че кжсиятъ зименъ день се свръшва и голѣмото червено слънце се вече губи задъ далечната планина. Студътъ става по-силенъ.

Ние се измъкваме изъ гората вече по тъмно, когато слънцето потъна задъ хоризонта и по дълбокото синьо небе заблещукаха звезди. И тежко и весело ти е всрѣдъ замълчалата природа. Снѣгътъ скърца подъ краката, дърветата прашатъ отъ студъ, сива мъгла се

Стѣпки на птици по снѣга

разстила край гората и отнѣкжде се чува страшното бухане на бухала. Напредъ, къмъ хълма, се виждатъ вече свѣтлинитѣ на селото. А надъ главата все по-ясно се очертава въ тъмната нощъ този кжсъ отъ нашето усѣяно съ звезди небе, чиято красота може да се види само зиме.

